

Súd: Špecializovaný trestný súd
Spisová značka: 3T/5/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 9519100047
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Hrubala
ECLI: ECLI:SK:SSPK:2020:9519100047.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Hrubalu a členov senátu JUDr. Jána Giertliho a JUDr. Jozefa Šutku, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 6. marca 2020 v Banskej Bystrici, v trestnej veci proti obžalovanému I. W. a spol. pre zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona, vedenej pod sp. zn. BB-3T/5/2019, takto

r o z h o d o l :

1/ T. U., nar. XX.XX.XXXX v Q., trvale bytom V. 8,

2/ R. F., nar. XX.XXXXXX v Q., trvale bytom V. nad C., ul. T. XXX/X

s poukazom na právoplatne uznanú vinu rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-3T/5/2019 zo dňa 22.05.2019 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 5/2019 zo dňa 22.01.2020, ktorým boli obžalovaní spolu s I. W., nar. XX.XX.XXXX, uznaní za vinných zo spáchania zločinu skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona a tiež s poukazom na právoplatnosť uloženého trestu prepadnutia veci u obžalovaného R. F. na základe vyššie uvedených rozhodnutí

s a o d s u d z u j ú :

obžalovaný T. U.

Podľa § 276 ods. 4 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j), písm. l) Trestného zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona a s prihliadnutím na ponúknutú záruku na nápravu obvineného od dôveryhodnej osoby na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 1 za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne o d k l a d á a u k l a d á mu probačný dohľad nad jeho správaním sa v skúšobnej dobe.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku súd obžalovanému u r č u j e s k ú š o b n ú d o b u vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 3 písm. c) Trestného poriadku súd obžalovanému u k l a d á p r i m e r a n é o b m e d z e n i e - z á k a z s t r e t á v a n i a s a s I. W., nar. XX.XX.XXXX v Q., trvale bytom V. nad C., sídlisko C. XXXX/X na dobu 5 (päť) rokov.

Podľa § 4 ods. 4 Trestného poriadku súd p r i j í m a záruku dôveryhodnej osoby - starostu obce V. K. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXX za nápravu obžalovaného.

Podľa § 60 ods. 1 písm. c) Trestného zákona sa mu ukladá trest prepadnutia vecí:

- finančná hotovosť v sume 950,- € (deväťstopäťdesiat eur), zložená na účte Špecializovaného trestného súdu, K.: L XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX
- finančná hotovosť v sume 23.535,- € (dvadsaťtritisícpäťstotridsaťpäť eur), zložená na účte Špecializovaného trestného súdu, K.: L XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX
- finančná hotovosť v sume 1.655,- € (jedentisícšesťstopäťdesiatpäť eur), zložená na účte Špecializovaného trestného súdu, K.: L XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX
- finančná hotovosť v sume 47.379,- € (štyridsaťsedemtisícristosedemdesiatdeväť eur), zložená na účte Špecializovaného trestného súdu, K.: L XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX
- finančná hotovosť v sume 9.712,40 € (deväťtisíc sedemstodvanásť eur štyridsať eurocentov), zložená na účte Špecializovaného trestného súdu, K.: L XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX.

obžalovaný R. F.

Podľa § 276 ods. 4 Trestného zákona s prihladnutím na § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j), písm. l) Trestného zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona a s prihladnutím na ponúknutú záruku na nápravu obvineného od dôveryhodnej osoby na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 1 za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienienečne odkladá mu probačný dohľad nad jeho správaním sa v skúšobnej dobe.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku súd obžalovanému určuje skúšobnú dobu vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 3 písm. c) Trestného poriadku súd obžalovanému ukladá primerané obmedzenie - zákaz stretávania sa s I. W., nar. XX.XX.XXXX v Q., trvale bytom V. nad C., sídlisko C. XXXX/X na dobu 4 (štyri) roky.

Podľa § 4 ods. 4 Trestného poriadku súd prijíma záruku dôveryhodnej osoby - K. R. Z., nar. XX.XX.XXXX, starostu obce V. nad C., bytom V. nad C., N., XXX XX V. za nápravu obžalovaného.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 21.02.2019 prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR (ďalej „prokurátor“) podal obžalobu, okrem iného, aj na vyššie menovaných, v ktorej ich vinil zo spáchania vyššie uvedených trestných činov na nasledujúcom skutkovom a právnom základe:

Obv. I. W., v časovom období najneskôr od mesiaca január roku 2013 do konca mesiaca august roku 2013, so zámerom obchádzania daňovej povinnosti, konkrétne odvádzania spotrebnej dane z tabakových výrobkov a dane z pridanej hodnoty v súvislosti s prevádzkovaním daňového skladu spoločnosti A. s. r. o., so sídlom Q. XXX/X, XXX XX V. nad C., IČO: XX XXX XXX, ktorej je jediným konateľom a spoločníkom, nachádzajúceho sa v Lučenci, časť S. č. XXXX doviezol za časové obdobie december 2012 až august 2013 u Belgicko a Českej republiky na vyššie uvedenú spoločnosť A. M. s.r.o. a na spoločnosť H. T., s.r.o., so sídlom G. 6, XXX XX Košice, IČO: XX XXX XXX, ktorej obchodné meno využíva na svoje rôzne aktivity, prostredníctvom rôznych špedičných a prepravných spoločností do skladov na území Slovenskej republiky tabakovú surovinu v množstve najmenej 84.800 kg, ktorú následne prostredníctvom rôznych osôb a vozidiel po častiach navážal do uvedeného daňového skladu, kde bola táto tabaková surovina prostredníctvom ďalších osôb spracovaná - narezaná na rezacom stroji na tabak značky Hauni KTA 400 - KTZA, rok výroby 1967 a ďalej už ako tabak na fajčenie nabaleny do spotrebiteľských balení tabaku pod rôznymi obchodnými názvami, napr. Marco Polo, MIP de luxe, Rescator, a pod., ktorý bol následne ním samotným ako aj prostredníctvom obv. T. U., ktorý je jediným konateľom a spoločníkom spoločnosti H. Z. s.r.o., so sídlom Q. XXX/X, V. nad C., IČO: XX XXX XXX, obv. R. F., ktorý je jediným konateľom a spoločníkom spoločnosti F. J. s.r.o., so sídlom T. 38X/X V. nad C.,

IČO: XX XXX XXX, a taktiež ďalších osôb distribuovaný do širšej siete odberateľov na území Slovenskej republiky, pričom oficiálne do daňových priznaní predkladaných prostredníctvom splnomocnených osôb v mene spoločnosti A. M. s.r.o. príslušným správcom dane za jednotlivé zdaňovacie obdobia uvádzal len malú časť tabakových výrobkov z množstva skutočne uvedeného do daňového voľného obehu, konkrétne podľa daňových priznaní na spotrebnú daň z tabakových výrobkov podaných za obdobie január 2013 až august 2013 malo byť uvedených do daňového voľného obehu len 1.824,39 kg tabakových výrobkov, z ktorých bola zaplatená spotrebná daň z tabakových výrobkov vo výške 129.732,38 € a podľa daňových priznaní na daň z pridanej hodnoty za obdobie január 2013 až august 2013 bola zaplatená za uvedené množstvo tabakových výrobkov daň z pridanej hodnoty vo výške 33.895,39 €, avšak mimo uvedeného priznaného množstva tabakových výrobkov menovaní obvinení v skutočnosti za uvedené obdobie uviedli bez príslušných daňových dokladov do daňového voľného obehu prostredníctvom spoločnosti A. M., s.r.o. 4.927,24 kg tabakových výrobkov, spoločnosti H. Z. s.r.o. 57.930,57 kg tabakových výrobkov a prostredníctvom spoločnosti F. J. s.r.o. 24.211,81 kg tabakových výrobkov, teda spolu 87.069,62 kg tabakových výrobkov, z ktorých mala byť odvedená spotrebná daň z tabakových výrobkov vo výške 6.191.520,68 € a daň z pridanej hodnoty vo výške 1.553.291,64 €, čím všetci traja obvinení konali v rozpore s § 11 ods. 1 zákona č. 106/2004 Z.z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov v znení neskorších predpisov a v rozpore s § 19 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, na základe čoho za zdaňovacie obdobia január 2013 až august 2013 skrátili spotrebnú daň z tabakových výrobkov vo výške 6.191.520,68 € a daň z pridanej hodnoty vo výške 1.553.291,64 €, teda celkovo skrátili daň vo výške 7.744.812,32 € v neprospech štátneho rozpočtu Slovenskej republiky,

t e d a

obžalovaní I. W., T. U. a R. F.

- skrátili daň závažnejším spôsobom konania (ako členovia organizovanej skupiny) a taký čin spáchali vo veľkom rozsahu,

č í m s p á c h a l i

obžalovaní I. W., T. U. a R. F.

- zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona.

Po prieskume veci v zmysle § 243 ods. 1 Trestného poriadku predseda senátu konštatoval dôvody predbežného prejednanja obžaloby a vo veci dňa 14.03.2019 určil termín verejného zasadnutia na deň 09.04.2019, ktorý neskôr zmenil na deň 18.04.2019.

V rámci vysvetlenia zmyslu a účelu nariadenia predbežného prejednanja obžaloby predovšetkým uviedol, že ešte pred prípadným určením termínu hlavného pojednávania a rozsahu dokazovania najmä vzhľadom k obsahu posledných výpovedí obvinených, ktorí sa priznali k tomu, že „viac tabaku predávame len na základe dodacích listov na čierno a na faktúru ide veľmi málo tabaku“ zachovávajú zásadu hospodárnosti konania chce dať možnosť obvineným a prokurátorovi vyjadriť sa k možnostiam uvedeným v § 243 ods. 5 druhá veta Trestného poriadku. Zároveň, v prípade nevyužitia možnosti odklonu, bolo prítomným oznámené, že senát chce v intenciách § 243 ods. 5 prvá veta vypočúť obvinených, identifikovať stranami v konaní nespochybňované veci a podľa toho v potrebnom rozsahu redukovať rozsah potrebného dokazovania tak, aby bolo podľa možností učené zadosť § 247 ods. 5 Trestného poriadku.

Prokurátor a obvinený nevyužili možnosť uzavrieť dohodu o vine a treste, zároveň však všetci traja obvinení avizovali ochotu na hlavnom pojednávaní urobiť vyhlásenie o vine a nijakým spôsobom nespochybňovali obsah skutku ako bol uvedený v obžalobe. Súd preto nariadil termín hlavného pojednávania len na jeden deň a to na deň 22.05.2019.

Po otvorení hlavného pojednávania súd opätovne v súlade s ustanovením § 255 ods. 3 Trestného poriadku zisťoval u prokurátora a obžalovaných, či nechcú uzavrieť dohodu o vine a treste. Žiadna zo

strán v konaní dohodu o vine a treste uzavrieť nechcela, pričom v zmysle § 256 ods. 1 Trestného poriadku obhajcovia nevyužili svoje právo zaujať k predtým prečítanej obžalobe stanovisko, resp. uviedli, že ich klienti chcú urobiť vyhlásenie o vine. Ešte predtým predseda senátu zistil, že v pojednávacej sieni sa nachádza aj K. T. - starosta obce V., v ktorej obci má trvalý pobyt obžalovaný U., a u ktorého obhajca tohto obžalovaného navrhol, aby túto osobu súd uznal ako osobu dôveryhodnú, ktorá môže poskytnúť záruku na nápravu obžalovaného. V zmysle § 4 ods. 5 Trestného poriadku per analogiam súd umožnil účasť tejto osoby v pozícii dôveryhodnej osoby, ktorá môže poskytnúť záruku na nápravu menovaného obžalovaného.

V rámci komplexného poučenia všetkých obžalovaných podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku predseda senátu ich poučil aj o možnostiach urobiť niektoré z vyhlásení uvedených v tomto ustanovení pod písmenami a), b), c) a súčasne obžalovaných poučil aj podľa § 257 ods. 2 Trestného poriadku.

Všetci prítomní obžalovaní učinili vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o tom, že sú vinní zo spáchania žalovaných skutkov. Vzhľadom na vyhlásenie obžalovaných predseda senátu týchto poučil aj v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku a položil im otázky, ktoré sú uvedené v § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku, ktorých zmysel smeruje k tomu, aby bolo overené, či obžalovaní dostatočným spôsobom pochopili možné následky vyhlásenia o vine, ako i to, že takéto vyhlásenie je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Všetci prítomní obžalovaní na kladené otázky predsedu senátu odpovedali slovom „áno“. Následne senát po zistení kladného stanoviska prokurátora v zmysle § 257 ods. 7 Trestného poriadku uznesením prijal vyhlásenie obžalovaných W.a, U. a F. o uznaní viny a zároveň v zmysle § 257 ods. 8 Trestného poriadku vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaní priznali spáchanie skutkov sa nevykoná a súd vykoná iba dôkazy, súvisiace s výrokom o treste vo vzťahu k týmto obžalovaným. Poškodená strana si nárok na náhradu škody neuplatnila.

Pokiaľ ide o správy o povesti na jednotlivých obžalovaných, tieto boli buď pozitívne alebo neutrálne a žiadnym spôsobom obžalovaným v zmysle posudzovania okolností prípadu a prípadných prirážajúcich okolností neuškodili - skôr naopak, u všetkých posudzovaných boli jedným z podkladov na to, aby súd konštatoval poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. j) tohto Trestného zákona (vedenie riadneho života pred spáchaním trestného činu).

V minulosti boli súdom trestaní všetci obžalovaní, ani v jednom prípade však táto skutočnosť nebola takého charakteru, aby súd konštatoval prirážajúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona. Vo všetkých prípadoch išlo o odsúdenia staršieho dáta za menej závažné skutky a práve táto okolnosť posudzujúcu ju v súvislosti s dostatočne dlhým odsekom života, v rámci ktorého nebolo konštatované porušenie zákona, dôvodila dokonca konštatáciu vedenia riadneho života v zmysle posúdenia tejto skutočnosti ako poľahčujúcej okolnosti.

Ako už bolo uvedené, súd nevykonal dokazovanie ohľadne uznanej viny a za danej situácie bolo jeho úlohou v podstate prevziať skutkovú vetu a právnu kvalifikáciu, ako je uvedená v obžalobe. Keďže však vyhodnotenie miery zavinenia, účasti na skutku i pohnútky je súčasťou zákonom predpísaných úvah súdu o treste, súd obžalovaných stručne vypočul aj k niektorým okolnostiam posudzovaného skutku.

Obžalovaný W. potvrdil, že to bol on, ktorý to celé riadil, bol to jeho nápad, nakoľko on mal daňový sklad. Postupne do toho zaangažoval svojich rodinných príslušníkov - vyššie uvedených spoluobžalovaných. Súd overoval aj niektoré súvislosti vyplývajúce z jeho výpovede v prípravnom konaní - celé to mal podľa jeho vtedajšej výpovede riadiť a na celé ho nahovoriť medzitým zomrelý R. V., ktorého pobyt je vedený ako pobyt bezdomovca - a zistil, že existenciu tejto osoby obžalovaný síce potvrdil a uviedol, že on mu o tejto „černote“ hovoril, avšak „nebolo to tak, ako vypovedal v prípravnom konaní, že on to celé riadil“. Tu sa žiada dodať, že stratégia obhajoby zvolená v prípravnom konaní sa už v rámci štúdia spisu javila ako účelová a komplexnosť priznania sa obžalovaného na hlavnom pojednávaní v konečnom dôsledku bola nielen faktorom umožňujúcim uznať poľahčujúcu okolnosť, ale aj faktorom, ktorý zohral pre obžalovaného pozitívnu úlohu aj v rámci úvah o treste po regulácii sadzieb v rámci vyhodnotenia poľahčujúcich a prirážajúcich okolností.

Obžalovaní U. a F. potvrdili zo strany obžalovaného W.a vyššie uvedené a uviedli, že tabak v podstate len rozvážali. Vedeli však, že je predávaný „načierno“.

Po vyhodnotení všetkých relevantných skutočností prvostupňový súd vo veci dňa 22.05.2019 vyniesol rozsudok, v rámci ktorého uznal vinu v zmysle obžaloby (viď. vyššie) a jednotlivých obžalovaných odsúdil nasledovne:

obžalovaný I. W.

Podľa § 276 ods. 4 Trestného zákona s prihladnutím na § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j), písm. l) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. c) Trestného zákona sa mu ukladá trest prepadnutia veci:

- finančná hotovosť v sume 87.XXX,- € (osemdesiatšesťtisícštyridsať eur), zložená na účte Špecializovaného trestného súdu, IBAN: L.
- finančná hotovosť v sume 2.485,- € (dvetisícštyristoosemdesiatpäť eur), zložená na účte Špecializovaného trestného súdu, IBAN: L..

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

obžalovaný T. U.

Podľa § 276 ods. 4 Trestného zákona s prihladnutím na § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j), písm. l) Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona a s prihladnutím na ponúknutú záruku na nápravu obvineného od dôveryhodnej osoby - starostu obce V. K.E. nar. XX.XX.XXXX bytom V. XXX na trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. c) Trestného zákona sa mu ukladá trest prepadnutia veci:

- finančná hotovosť v sume 950,- € (deväťstopäťdesiat eur), zložená na účte Špecializovaného trestného súdu, IBAN: L.
- finančná hotovosť v sume 23.535,- € (dvadsaťtisícpäťstotridsaťpäť eur), zložená na účte Špecializovaného trestného súdu, IBAN: L.
- finančná hotovosť v sume 1.655,- € (jedentisícšesťstopäťdesiatpäť eur), zložená na účte Špecializovaného trestného súdu, IBAN: L.
- finančná hotovosť v sume 47.379,- € (štyridsaťsedemtisícristosedemdesiatdeväť eur), zložená na účte Špecializovaného trestného súdu, IBAN: L.
- finančná hotovosť v sume 9.712,40 € (deväťtisícšesťstodvanásť eur štyridsať eurocentov), zložená na účte Špecializovaného trestného súdu, IBAN: L..

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

obžalovaný R. F.

Podľa § 276 ods. 4 Trestného zákona s prihladnutím na § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j), písm. l) Trestného zákona, 39 ods. 1 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. c) Trestného zákona sa mu ukladá trest prepadnutia veci:

- finančná hotovosť v sume 2.005,- € (dvetisícpäť eur), zložená na účte Špecializovaného trestného súdu, IBAN: L..

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Voči častiam rozsudku týkajúcich sa trestov podali odvolanie všetci traja obžalovaní i prokurátor (uznanie viny nenapadol nik a v tomto je rozsudok právoplatný aj po rozhodnutí odvolacieho súdu). Konkrétne prokurátor požadoval prísnejšie tresty odňatia slobody pre všetkých obžalovaných (k ostatnému nemal výhrady), obžalovaní W. a F. napadli uložený trest odňatia slobody a obžalovaný U. tak trest odňatia slobody, ako aj trest prepadnutia veci.

Odvolačí Najvyšší súd SR vec prejednal na verejnom zasadnutí, odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol, „pod sadzbu“ (7 až 12 rokov odňatia slobody) s požitím § 39 ods. 1 trestného poriadku znížil nepodmienečný trest odňatia slobody pre obžalovaného W.a (ohľadne tohto obžalovaného sa vec v celom rozsahu stala právoplatnou) a prikázal prvostupňovému súdu opäť konať ohľadne celého trestu u obžalovaného U. a ohľadne trestu odňatia slobody u obžalovaného F. (trest prepadnutia veci u tohto obžalovaného takisto ostal právoplatný, podobne už nebolo možné konať ani o treste prepadnutia majetku). Odvolačí súd vo svojom rozhodnutí ohľadne vo výroku uvedených obžalovaných doslova uviedol:

Pokiaľ však Špecializovaný trestný súd na jednej strane prijal záruku dôveryhodnej osoby za nápravu obvineného a túto zohľadnil pri uložení trestu odňatia slobody obž. U.ovi a na druhej strane menovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody, dostal sa tak do logického i právneho rozporu a poprel tak zmysel a účel záruky.

Záruka za nápravu obvineného môže byť účinná až vtedy, keď ju súd prijme. Súd pri tomto posudzuje, či ponúknutá záruka dáva predpoklady pre nápravu obvineného pôsobením dôveryhodnej osoby. Súd po prijatí záruky (samostatným výrokom) pri rozhodovaní o treste (nie pri rozhodovaní o vine) berie na ňu zreteľ, a to tým spôsobom, že

- upustí od potrestania,
- uloží taký druh trestu, ktorý nie je spojený s odňatím slobody,
- uloží trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu.

Ako je vidieť, prijatie záruky za nápravu obvineného má zmysel a jej prijatie je opodstatnené vtedy, keď súd uloží obvinenému trest odňatia, ktorý nie je spojený s jeho výkonom. To sa v predmetnej veci nestalo. Najvyšší súd si osvojil úvahy i právne závery súdu prvého stupňa o dôvodnosti prijatia ponúknutej záruky, pretože súhlasí s tým, že obž. U., ale aj obž. F. boli len „výkonnými práporčikmi“ obž. W.a, ktorý slovný zvrät považuje za trefný a výstižný, zodpovedajúci všetkým okolnostiam prípadu. Preto je potrebné, aby súd prvého stupňa vo veci opätovne vypočul na hlavnom pojednávaní starostu obce V. - V. T. a starostu obce V. nad C. - K.. R. Z. (č.l. 6071), ktorí upresnia a vysvetlia ako (akými konkrétnymi krokmi) budú pôsobiť na osoby obžalovaných U. a F. v prípade, ak by súd prijal nimi ponúknuté záruky.

Ak súd uzná opodstatnenosť ponúknutých záruk, rozhodne o ich prijatí samostatným výrokom v rámci výroku o treste (§ 4 ods. 4 Trestného poriadku) a s ohľadom na vyššie uvedené, ale aj s ohľadom na ustanovenie § 34 ods. 5 písm. a) Trestného poriadku a osoby obžalovaných U. a F., bude podľa názoru najvyššieho súdu, možné a opodstatnené u menovaných uvažovať o uložení trestu odňatia slobody nespojeného s jeho výkonom.

Je potrebné súhlasiť s obhajobou, že vo vzťahu k výroku o treste prepadnutia veci obžalovanému T. U.ovi súd nevykonal ani jediný dôkaz, pričom o uložení tohto druhu trestu rozhodol preto, že: „Bolo zrejmé, že ide o financie, ktoré páchatelia získali trestným činom. Predmetné sumy boli zaistené pri domových prehliadkach, vo väčšine prípadov ide o naozaj vysoké sumy a súd nemal pochybnosti o tom, že doslova ide o „tržby“, ktoré boli obžalovaným odovzdané osobami, ktoré tabakové výrobky bez dane nakupovali“.

K tomuto právnemu záveru, a samozrejme k výroku o treste prepadnutia veci, Špecializovaný trestný súd dospel bez toho, aby vykonal aspoň základné dôkazy - prečítanie listinných dôkazov - príkaz na domovú prehliadku, príkaz na prehliadku iných priestorov, zápisnicu o domovej prehliadke, zápisnicu o prehliadke iných priestorov a pod. na hlavnom pojednávaní, a preto nebolo vôbec dokázané a nie je zrejmé, ako sa sumy uvedené vo výroku o treste prepadnutia veci u obžalovaného T. U. „objavili“ v tomto trestnom konaní, či sú správne, komu patria tam uvedené finančné prostriedky a vôbec nie je zrejmé, kde sa teraz a prečo nachádzajú.

Základným predpokladom na rozhodnutie o uložení trestu prepadnutia veci je zistenie a dôkazné preukázanie, že vec o prepadnutí ktorej sa rozhoduje patrí páchatelovi, pretože podľa § 60 ods. 4 Trestného zákona trest prepadnutia veci môže súd uložiť len ak ide o vec patriacu páchatelovi.

V zmysle vyššie uvedeného vec patrí páchatelovi, ak ju v dobe rozhodovania o nej vlastní, ak je súčasťou majetku páchatela, alebo pokiaľ s ňou fakticky ako vlastníak nakladá, hoci nie je známy jej oprávnený

vlastník či držiteľ. Obhajoba v odvolaní spochybnila skutočnosť, že peniaze patrili obžalovaného T. U.ovi s tým, že „patrili matke, starej matke a otcovi“.

Otázkou vlastníctva, či obdobného práva inej osoby než páchatel'a (v tomto prípade k peniazom), rieši trestný súd ako predbežnú, ak o tejto otázke nebolo právoplatne rozhodnuté v civilnom procese.

Špecializovaný trestný súd, ak bude v ďalšom konaní uvažovať o opätovnom uložení trestu prepadnutia veci obžalovanému T. U.ovi, bude musieť k tomu vykonať potrebné a náležité dokazovanie zohľadniac aj návrhy na doplnenie dokazovania prednesené obhajobou a svoje úvahy a právne závery oprieť o toto dokazovanie a jeho výsledky. To isté sa týka prípadného výroku o zhabaní veci.

Na základe právne záväzného stanoviska odvolacieho súdu prvostupňový súd vec opätovne prejednal na hlavnom pojednávaní dňa 6.03.2020 a v intenciách názoru odvolacieho súdu doplnil dokazovanie.

Prečítal všetky listinné dôkazy týkajúce sa zásahov do domovej slobody i iných ústavou garantovaných slobôd u obžalovaného U. a oboznámil súpisu nájdených vecí vrátane fotodokumentácie zachytávajúcej okrem iného aj stav a presné miesto nájdených balíkov bankoviek a mincí vrátane ich obalov s nápismi. Vypočul svedkov L., rodinných príslušníkov obžalovaného U. a tiež osoby, ktoré mu prikázal vypočítať odvolací súd v intenciách, ako už bol vypočítaný starosta obce V., poskytujúci záruku za obžalovaného U..

Pokiaľ ide o skúmanie pôvodu nájdených bankoviek a mincí u obžalovaného U., ktoré financie mu podľa názoru obhajoby mali dať jeho rodičia a títo o ich vrátenie požiadali vyšetrovateľa už v rámci prípravného konania, z dôvodu vysvetlenia svojich záverov súd považuje za potrebné doslova citovať z výpovedí tak otca obžalovaného ako aj jeho matky.

Otec svedok T. U.: „Ja som peniažky, veľa cestujem, náhodou sa mi niečo stane, synovi dal. S tým, že ak bude potrebovať, môže s nimi disponovať. Ja už si nemôžem pamätať, sú to toľké roky, dal som mu. Zobral som pôžičku z VÚB banky, 10.000 Eur, 10.000 Eur som mal svojich, a tie som, čo ja viem mu dal alebo požičal... Mal ich k dispozícii...“

... ja som mu ich nedal, ja som ich dal jeho mame. Ja som to dal jej, nejak som to neriešil. Už kedy presne neviem. Teda odovzdal som svojej manželke 20.000 Eur...viem o tom, že moja manželka dala synovi peniaze. Ja som sa nestaral do tohto, ja som dal peniaze, to je normálne, rodina a tak ... Ja som obyčajný človek dedinský... o tom, že to dala, viem z rozhovoru s ňou...

... Pôžičku som si požičal preto... mal som možnosť, dobre som zarábal, požičal som si, chcel som rekonštruovať dom. Na rekonštrukciu domu furt pracujem.

Človek musí mať nejaký kapitálík, nemal som čas na to, to je jedna vec. Jednoducho som tie peniažky dal žene.

Požičal som si to niekedy v roku 2012 alebo 2013 vo VÚB. Banka mi pôžičku previedla na účet. Ja som manželke odovzdal peniaze v stoeurovkách. Asi som to vyberal z bankomatu, ja si to už nepamätám. Myslím, že na limit na výbery z automatu mám 500 Eur. Manželke som to dal tie peniaze naraz. Bol som aj v pobočke banky....“

Matka obžalovaného svedkyňa M. U.ová: „Ja som mala pri synovi 30.000 Eur a oni - policajti ich zobrali. Naozaj som žiadala o ich vrátenie. Ja som synovi dala peniaze, on začal podnikáť, ak mu bude treba, aby mal. Ja som sa nestarala o to, že čo. Syn mal peniaze odložené v takom trezoríku. Ja som synovi dala 30.000 Eur. Nejak pred tým ako sa toto stalo, keď začal podnikáť, nejak trištvrté pred tým, neviem...“

... Tých 30.000 Eur som si našporila. Tých 30.000 Eur som mala už sama z doby, keď som už nežila s manželom. Aj môj manžel viem, že dal synovi nejaké peniaze, dal mu 20.000 Eur. Manžel dal tie peniaze ku mne a tam sa odložili. Ja som synovi dala 30.000 Eur a manžel 20.000 Eur. Aj manžel chodil do roboty, zarobil. Už neviem v akých to bolo bankovkách, čo mi dal manžel, všelijakých. Ja neviem, to nebolo naraz, čo som synovi dala peniaze. Tých 30.000 Eur som mala doma.

Ja som v tom čase pracovala v potravinách ako vedúca predajne. Mala som v tom čase aj dôchodok, zarábala som okolo 500 Eur. Mám účet v banke, tam mi chodí dôchodok. Výplatu mi zamestnávateľ vyplácal v hotovosti, bola to firma M-J.. Nevieť ako dlho som šporila túto sumu. Ja nemíňam zbytočne. Žijem v rodinnom dome, okrem obžalovaného mám ešte dve deti. Ja som tie peniaze dala obžalovanému s tým, že keď bude mať tak mi vráti. Dala som mu ich „ak ich bude potrebovať“. Ja som mu ich sama ponúkla. Nevieť, či ich pýtal, už si to nepamätám. Ostatným deťom som takéto peniaze nedala.“

Svedok L. nespochybnil, že vydal orgánom činným v trestnom konaní sumu 9.712,40 Eur, o čom bola spísaná na hlavnom pojednávaní oboznámená zápisnica. Podľa jeho vyjadrenia v celej sume išlo o peniaze, ktoré mal z rozvozu tabaku („tých krabíc“), ktoré mal od U., čiže nebolo pochyb, že išlo o peniaze určené tomuto obžalovanému a pochádzali od drobných odberateľov tabakových výrobkov.

Starosta obce V. nad C. K. R. Z. ako dôveryhodná osoba poskytujúca záruku za obžalovaného F. bol prítomný počas celého hlavného pojednávania a potvrdil, že to, čo je uvedené v ponúkanej záruke za obžalovaného R. F. platí v celom rozsahu, čítanú ponuku osobne vypracoval a podpísal ju. Ďalej doslova uviedol:

„Ja som starostom v obci už 14 rokov a R. F. poznám od jeho mladosti, vyrastali sme na jednej ulici, i keď je o niečo mladší. Ja viem, že je obžalovaný za závažnú trestnú činnosť. V obci, ktorá má tritisíc obyvateľov, dá sa povedať, poznám všetkých, i tých ktorí robia problémy, sú odkázaní na sociálnu pomoc a pod. R. F. však nikdy k problémovým osobám v našej obci nepatril, platí to čo som uviedol v záruke. R. F. aj niekoľkokrát do roka pomáhal obci, bol ochotný pomôcť s rôznymi vecami, vozil futbalistov a pod. Ja som ochotný sa o neho naďalej zaujímať v prípade pomoci mu pomôcť a podľa mňa on to bude akceptovať.“

Na hlavnom pojednávaní bol vypočutý aj správca farnosti obce Y.. M. Y., ktorý síce dával záruku za obžalovaného W.a, avšak pozná aj obžalovaného F.. Hodnotí pozitívne skutočnosť, že sa priznal a nemá žiadne negatívne referencie o jeho živote, skôr pozitívne.

Starosta obce V. už v predmetnej veci bol vypočutý, a uviedol, že všetko platí tak ako to opisoval na hlavnom pojednávaní dňa 22.05.2019. Naďalej je s obžalovaným aj v osobnom kontakte, zapája ho do verejného života v obci a zopakoval, že sa priženil do veľmi slušnej rodiny. V spolupráci s obžalovaným mieni pokračovať, on to akceptuje.

Pokiaľ ide o uloženie trestu vo výroku uvedeným obžalovaným, súd považuje za potrebné na úvod tejto časti odôvodnenia opätovne zosumarizovať všetky základné pravidlá týkajúce sa ukladania trestov.

Podľa § 34 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere ako je ustanovené v Trestnom zákone. Trest má postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. U organizátora, objednávateľa, návodcu a pomocníka sa prihliada aj na význam a povahu ich účasti na spáchanom trestnom čine.

Poľahčujúce a príťažujúce okolnosti sú v Trestnom zákone taxatívne vymenované v ustanoveniach § 36 a 37. V zmysle § 38 ods. 1 Trestného zákona na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť, príťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd v zásade musí prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností a to v odsekoch 3 a 4 tohto ustanovenia Trestného zákona predpísaným spôsobom (v tomto prípade prevažovali poľahčujúce okolnosti, príťažujúce neboli konštatované žiadne), preto sa horná hranica zákonom ustanovenej hranice znižovala o jednu tretinu - spôsob zníženia upravuje § 38 ods. 8 Tr. zák.).

U spolupáchateľov súd v zmysle § 34 ods. 5 Trestného zákona prihliadne i na to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu.

Podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona súd môže tiež mimoriadne znížiť trest pod zákonom stanovenú sadzbu a to v prípade, ak vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatela má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom v jeho osobitnej časti bolo pre páchatela neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. V zmysle § 39 ods. 3 písm. d) Trestného zákona pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu však súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako dva roky, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aspoň päť rokov. V zmysle § 51 Trestného zákona súd môže za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 podmieniene odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho tri roky, ak páchatelovi zároveň uloží probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Podľa § 49 ods. 1 Trestného zákona súd môže podmieniene odložiť výkon trestu odňatia slobody, ak vzhľadom na osobu páchatela, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie v ktorom žije a pracuje a na okolnosti prípadu má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatela výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

V súvislosti s úvahami o treste, ktorými sa súd riadil pri jeho ukladaní, je potrebné opätovne pripomenúť, že všetci obžalovaní sa k trestnej činnosti priznali. Túto okolnosť súd v konečnom dôsledku vyhodnotil ako poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l/ Trestného zákona (nešlo o čisto účelové priznanie sa v úplne poslednej fáze trestného stíhania), nakoľko dospel k záveru, že v tomto prípade došlo k aspoň k čiastočnému priznaniu sa obžalovaných už v prípravnom konaní - zrejme pod ťarchou najmä listinných dôkazov a niektorých výpovedí svedkov, ktoré sa v spise nachádzali. Úplné priznanie sa bolo doslova skompletizované na hlavnom pojednávaní a súd akceptoval aj vyslovenú ľútosť nad spáchaným skutkom pričom jej úprimnosť sčasti dokladovali aj predložené záruky dôveryhodných osôb. U oboch obžalovaných išlo o starostov obcí, kde majú obžalovaní trvalý pobyt.

Učinenie vyhlásenia o vine u všetkých obžalovaných s poukazom aj na vyššie uvedené fakty z hľadiska úvah o druhu a výmere trestu teda zohralo výrazne pozitívnu úlohu u všetkých obžalovaných. Na tomto mieste odôvodnenia rozsudku je možné bez akýchkoľvek pochybností konštatovať, že pokiaľ by súd vo veci vykonal dokazovanie a vina obžalovaných by bola preukázaná, pričom by sa konalo v rámci doby, ktorú možno považovať za dobu primeranú na riešenie takýchto prípadov (čo nebol tento prípad), je veľmi pravdepodobné, že u všetkých obžalovaných by súd reálne uvažoval o trestoch odňatia slobody spojených s ich výkonom a to v rámci zákonom stanovenej sadzby, pričom predovšetkým u obžalovaného W.a vzhľadom k okolnostiam prípadu (najmä výške skrátenia dane, z ktorej pravdepodobne profitoval hlavne on) by sa úvahy súdu zrejme pohybovali v strede tejto sadzby alebo v jej hornej polovici. Trestná sadzba za trestný čin za ktorý bola uznaná vina je 7 až 12 rokov odňatia slobody, pričom ide o sadzbu, v rámci ktorej nie je možné podmieniene odložiť výkon trestu odňatia slobody.

Je však notoricky známym faktom tá skutočnosť, že uplynutie dlhšej doby od spáchania trestnej činnosti po vynesie právoplatného rozsudku je v zmysle ústavnej i medzinárodno-právnej judikatúry faktorom, ktorý nie je možné nebrať do úvahy a má výrazne pozitívny vplyv pre jednotlivých páchatelov v smere, že súd už len na základe tohto faktu musí zvažovať rôzne benefity pre páchatelov - a to nie len vrátane úvah o uložení trestu na dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby, ale aj úvah, ktoré pripúšťajú použitie ustanovenia Trestného zákona o tzv. mimoriadnom znížení trestu v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona podľa pravidiel, ktoré sú uvedené v tomto ustanovení (pomerne jednoznačne sa ohľadne tejto veci v takýchto intenciách vyjadril aj odvolací súd).

V tomto prípade je zrejme, že od doby posledného čiastkového útoku na záujem chránený Trestným zákonom uplynula doba viac ako sedem rokov, pričom na takto dlho trvajúcim trestnom stíhaní jednotliví obžalovaní nenesú žiadnu vinu. Ide síce o závažnú trestnú činnosť, v tomto prípade bola však relatívne jednoducho dosledovateľná posúdením deklarovanej obchodno-právnych vzťahov a posúdením jednotlivých pokladničných dokladov dokladujúcich „fakturovaný tovar s daňou“ a „malých a veľkých“ dodacích listov dokladujúcich zrejme skutočne dodané množstvo tovaru (stopy č. 2,7 a 12 - byt), čo veľmi zrozumiteľne vysvetlila aj vo veci pribíratá znalkyňa z odboru ekonómie. (Za takejto situácie, kedy navyše neboli nikým spochybňované procesy týkajúce sa dovozu spracovania a faktického dodávania tabaku bol doslova zarádzajúci aj prokurátorom v inak z hľadiska zákonom požadovaného

odôvodnenia obžaloby takmer nijak nezdôvodnenej obžaloby navrhovaný rozsah dokazovania, pričom, samozrejme, súd z hľadiska obžalovacej zásady nebol oprávnený skúmať dôvody „trestnoprávneho nekonania“ orgánov činných v trestnom konaní voči odoberateľom tabakových výrobkov bez dane ani voči niektorým ďalším do celej schémy podozrivo zaangażovaným osobám.)

Ako teda vyplýva z vyššie uvedeného urýchlenie konania učením vyhlásenia o vine sa môže stať súčasťou okolností prípadu, ktoré v konečnom dôsledku, vyhodnotiac aj ďalšie súvislosti, možno považovať za tak mimoriadne, že umožnia mimoriadne zníženie trestu v zmysle už uvedeného ustanovenia Trestného zákona. Ani v tomto prípade nešlo o zanedbateľný fakt, avšak základnou skutočnosťou, ktorá senát doviedla k záveru, že v tomto prípade je možné v konečnom dôsledku u všetkých obžalovaných využiť ustanovenie § 39 Trestného zákona, sú okolnosti, ktoré súd sčasti popísal už vyššie a ktoré ešte doplní o ďalšie úvahy. V súvislosti s dobou trvania trestného stíhania treba dodať, že za istých okolností Európsky súd pre ľudské práva považuje za problematické už trvanie trestného stíhania nad šesť rokov. Nemôže byť totižto sporu o tom, že trest ako následok trestnej činnosti musí byť vyslovený čo najbezprostrednejšie po spáchaní trestnej činnosti. Samozrejme, najmä v prípadoch zložitej ekonomickej trestnej činnosti, tento čas možno rátať nie len na mesiace, ale aj na roky.

Vo vzťahu k výnimočnosti niektorých okolností je však v prvom rade potrebné uviesť to, že v rámci prvého konania súdu prvého stupňa ani v prípade jedného z obžalovaných súd nedospel k záveru, že vec je možné vybaviť trestom, ktorý by nebol spojený s výkonom odňatia slobody. Nie je totiž možné nevidieť rozsah trestného činu, pričom jeho následkom štát prišiel o sumu 7.744.812 Eur, čo je suma, ktorá mala byť odvedená v prospech štátneho rozpočtu, pričom odvedená nebola. Fakt, že nejde o sumu, ktorú si obžalovaní „prisvojili“ a o takúto sumu zväčšili svoj majetok (zväčšenie majetku možno odhadnúť na sumu medzi jedným až dvomi miliónmi Eur), síce nie je celkom bez významu, ale zďaleka nemôže hrať tak podstatnú rolu, ktorá by umožnila konštatáciu podmienok umožňujúcich podmienenečné uloženie trestu odňatia slobody za súčasnej aplikácie § 39 Trestného zákona. Tento názor však prvostupňový súd po rozhodnutí súdu odvolacieho korigoval.

Odkaz odvolacieho súdu ohľadne trestov spojených či nespojených s obmedzením osobnej slobody bol naozaj jasný - tresty najmä za situácie, kedy sa prijíma záruka dôveryhodnej osoby považoval za neprimerane prísne a v podstate priamo to naznačuje viacerými aj vyššie uvedenými formuláciami svojho rozhodnutia.

V súvislosti s ponúknutými prevzatiami záruky za nápravu obvineného je v súlade s § 4 ods. 4 Trestného poriadku potrebné zdôrazniť, že v návrhu na prevzatie záruky (prípadne jeho doplnením výsluchom predstaviteľa záujmového združenia alebo dôveryhodnej osoby) treba vždy uviesť aj konkrétne spôsoby prevýchovného pôsobenia na obvineného. Na prijatie takejto záruky a výslovné opretie postupu súdu o ponuku prevzatia záruky nepostačuje všeobecne sľúbiť sledovanie a skúmanie správania sa odsúdenej osoby, a nepostačuje všeobecný prísľub „priaznivého ovplyvňovania jeho vývoja“. V každej takejto záruke musí byť uvedené ako konkrétne záruku poskytujúca osoba alebo organizácia bude vplyvať na odsúdeného, aké sú jej možnosti takéhoto vplyvu, pričom na konkretizáciu prevýchovných postupov, ktorých potreba v tomto prípade je nespochybniteľná, nemožno rezignovať.

Na rozdiel od obžalovaného W.a (aj tam však názor prvostupňového súdu odvolací súd korigoval) u obžalovaných U. a F. súd už pri prvom prejednaní veci konštatoval okolnosti prípadu umožňujúce mimoriadne zníženie trestu v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona, a to tak v zmysle okolností prípadu ako aj pomerov páchatel'a. Ako už bolo uvedené obidvaja títo obžalovaní boli „akýmiśi výkonnými práporčikmi“ vôle obžalovaného W.a, ktorý celé protiprávne konanie vymyslel i organizoval. S vysokou mierou pravdepodobnosti možno predpokladať i to, že na ziskoch celej schémy konania sa títo obžalovaní podieľali vo výrazne menšom rozsahu než obžalovaný W..

Obidvaja títo obžalovaní majú svoje stabilizované rodinné prostredie, pričom reálnosť ich prevýchovy naznačujú i vo veci poskytnuté ponuky na prevzatie záruk na nápravu obžalovaných. Samozrejme, nebolo možné nevidieť aj stanovisko odvolacieho súdu, takže súd opätovným výsluchom starostu obce V. (U.) a tiež výsluchom starostu obce V. nad C. (F.) overil možnosti vplyvu týchto osôb na prevýchovu páchatel'ov a dospel k záveru, že ich možnosti priaznivo ovplyvňovať prevýchovu obžalovaných majú reálny základ a ich snaha je mienená úprimne. Preto záruky spôsobom ako to pripomienkoval odvolací súd prijal a uložil tak obžalovanému U.ovi ako aj obžalovanému F.ovi takmer identické tresty odňatia

slobody nespojené s ich výkonom (u obžalovaného U. z hľadiska súdom predpokladanej väčšej participácii na skutku uložil dlhšiu skúšobnú dobu v rámci podmieneného odsúdenia), pričom do kontroly správania sa odsúdených v rámci skúšobnej doby zaangažoval aj probačného a mediačného úradníka. Uložil tiež primerané obmedzenie - zákaz stretávania sa s „hlavným“ páchatelom, čo okrem iného znamená aj zákaz návštev počas výkonu trestu právoplatne odsúdeného W.a.

Pokiaľ ide o uložené tresty prepadnutia veci, súd v plnom rozsahu akceptoval návrhy prokurátora a vyslovil trest prepadnutia veci - finančných súm, pretože bolo zrejmé, že ide o financie, ktoré páchatelia získali trestným činom. Predmetné sumy boli zaistené pri domových prehliadkach, vo väčšine prípadov ide o naozaj vysoké sumy a súd nemal pochybnosti o tom, že doslova ide o „tržby“, ktoré boli obžalovaným odovzdané osobami, ktoré tabakové výrobky bez dane nakupovali. Vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Toto je konštatovanie, ku ktorému súd dospel v rámci prvého prejednávania veci, pričom doplnené dokazovanie na tomto závere nič nezmenilo. Súd je toho názoru, že vzhľadom na vyššie citované vyjadrenia rodičov obžalovaného nie je potrebná nejaká špeciálne podrobná analýza, ktorá by vysvetlila nedôveryhodnosť a účelovosť týchto výpovedí.

Je evidentné, že tieto výpovede nie sú konzistentné a chýba logika vysvetlenia súvislostí - nepresvedčivé je vysvetlenie „požičania z pôžičky na rekonštrukciu domu“, tiež „požičania (darovania) na podnikanie“, najmä ak typ „podnikania“ obžalovaného U. nevyžadoval žiadne vstupné financie, nedôveryhodne vyznievajú i T. U.om popisované výbery z bankomatu, ako aj spôsob šetrenia M.y U.ovej z dôchodku a platu predavačky, a tiež nijak nezdôvodnené „finančné“ uprednostnenie jedného dieťaťa pred druhými.

Čo je však dôležitejšie (vyššie uvedené je vskutku len na margo situácie) sú zistené detaily súvisiace so spôsobom uloženia políciou nájdených financií a ich označením, pričom v podstate „na margo“ je i to, že žiadna suma v „stoeurovkách“ v celkovej výške 20.000 Eur nebola nájdená a bankovky v hodnote 100 Eur spolu ani v jednom prípade umiestnenia financií nemajú hodnotu 20.000 Eur (dar/pôžička od otca poskytnutá/neposkytnutá od mamy). Bankovky boli nájdené alebo odovzdané nasledovne :

- finančná hotovosť v sume 950,- € bola nájdená pri prehliadke motorového vozidla, ktoré „na obchody“ používal obžalovaný U.
- finančná hotovosť v sume 23.535,- € bola nájdená v byte a izbe obžalovaného U. sídl. C. č. XX, byt č. XX, peniaze v igelitke, časť pozväzovaná gumičkou (stopa č. 8)
- finančná hotovosť v sume 1.655,- € nájdená takisto v byte obž. U., bankovky a mince voľne pohodené (stopa č. 7)
- finančná hotovosť v sume 47.379,- € nájdená takisto v izbe obž. U. v trezore pod posteľou v dvoch obálkach s nápismi „od septembra 2011 do októbra 21 2012“ - 10%“ a „od 22.10.2012 = 20%“ (stopa č. 22)
- a finančnú hotovosť v sume 9.7XX,40 € odovzdal svedok L., pričom súd nepochyboval, že išlo o peniaze pochádzajúce z trestnej činnosti

Podľa § 60 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku súd uloží trest prepadnutia veci, ak ide o vec, ktorú páchatel získal trestným činom alebo ako odmenu. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že nielen u finančnej hotovosti odovzdanej svedkom L.om, ale aj u ostatných súm nemôže byť pochyb, že o takéto financie ide. Evokujú to nielen nápisy na obálkach, ale aj skladba nájdenej hotovosti, kedy vo väčšine prípadov ide o bankovky nižšej nominálnej hodnoty, vo viacerých prípadoch boli takto „uskladnené“ dokonca aj mince. Spôsob páchania trestnej činnosti spočíval v odpredaji bez účtovných dokladov a „na hotovosť“ drobným odberateľom, čiže „tržby“ boli často prijaté v menších sumách počítaných na desiatky alebo stovky - presne tak, ako to dokladuje nájdené v priestoroch, ktoré užíval obžalovaný U..

Áno, od rodičov požičané alebo darované peniaze obžalovaný nemusel uskladiť v bankovkách, ktoré prijal, peniaze mohol použiť, rozmeniť, uložiť v banke a pod., avšak vo svetle vyššie uvedeného sa takýto scenár javí byť priam vylúčený, minimálne veľmi nepravdepodobný. Podľa názoru súdu zistené skôr dokladuje to, že rodičia žiadne peniaze svojmu synovi nedali a keby aj dali, nevylučuje to nielen možnosť, ale doslova potrebu uloženia trestu prepadnutia majetku, ako najadresnejšieho trestu zasahujúceho do majetku obžalovaného zbavujúceho ho z príjmov z trestnej činnosti. I keby obžalovaný rodičovské peniaze akýmkoľvek spôsobom minul - napríklad aj na podnikanie - nič to nemení na tom, že nájdené a

vydané bankovky a mince nie sú tie peniaze, ktoré mu rodičia eventuálne dali, ale peniaze, ktoré získal nelegálnym obchodovaním. Podmienky na nariadený zásah do majetku tak v takomto prípade existujú.

Z týchto dôvodov súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.
obžalovaní I. W., T. U. a R. F.

- skrátili daň závažnejším spôsobom konania (ako členovia organizovanej skupiny) a taký čin spáchali vo veľkom rozsahu,

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva na súde, proti ktorého rozsudku smeruje v lehote 15 pracovných dní od jeho oznámenia. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Prokurátor môže podať odvolanie pre nesprávnosť ktoréhokolvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo dotýka. Poškodený môže podať odvolanie len pre nesprávnosť výroku o náhrade škody. Osoba oprávnená podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môže ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený. O odvolaní rozhodne Najvyšší súd Slovenskej republiky.

V Banskej Bystrici dňa 6. marca 2020